

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **L. B.**, nar.,
bytem
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Ledčická 15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 8. 2017, č. j. JMK 114067/2017, sp. zn. S-JMK
110432/2017/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna,

odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 7. 2016,

č. j. ODSČ-74315/15-26, sp. zn. ODSČ-74315/15-JR/PŘ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, kterého se z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona tím, že dne 2. 9. 2015 ve 20:50 hod na ulici Sokolova 11 v Brně při řízení vozidla tov. zn. A., reg. zn., překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když byla vozidla silničním radarovým rychloměrem AD9C naměřena rychlost 69 km/h, po odečtení tolerance přístroje ve výši 3 km/h od naměřené hodnoty, byla vozidlu naměřena rychlost 66 km/h.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona ve spojení s ustanovením § 11a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 700,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 9. 10. 2017, doručené krajskému soudu dne 11. 10. 2019, brojil žalobce proti napadenému rozhodnutí následujícími námitkami.
5. Žalobce nejprve poukázal na to, že z výroku napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda bylo odvolání žalobce zamítnuto jako opožděné či jako nepřipustné, ačkoliv bylo rozhodováno podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které umožňuje obě varianty. Výrok napadeného rozhodnutí je proto neurčitý. Nic na tom nemění ani to, že v odůvodnění žalovaný uvedl, proč dospěl k závěru, že je podané odvolání opožděné, neboť již z výroku musí být zřejmé, o čem a jak bylo rozhodnuto.
6. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť je vnitřně rozporné, když žalovaný nejdříve na straně 2 uvedl, že odvolání bylo podáno nejdříve dne 5. 12. 2016, aby následně uvedl, že shodně se správním orgánem I. stupně zastává názor, že odvolání bylo podáno dne 2. 12. 2016.
7. Pro nedostatek důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné proto, neboť žalovaný neuvádí úvahy, na základě kterých dospěl k závěru, kdy došlo k podání odvolání.

8. Žalobce poukázal na ustanovení § 40 odst. 2 správního řádu, když žalovaný nikterak neprokázal, kdy bylo odvolání skutečně podáno, resp. účinně nezpochybnil pravdivost argentinského razítka, ze kterého vyplývalo, že bylo odvolání podáno 28. 7. 2016, tedy včas. Po vyhodnocení sdělení České pošty, s.p. (dále jen „ČP“) měl žalovaný zejména vznést dotaz na příslušného argentinského držitele poštovní licence, který může potvrdit či vyvrátit pravost a pravdivost otisku poštovního razítka. Takové dokazování však provedeno nebylo a zůstala tak pochybnost, zda bylo odvolání podáno včas či nikoliv. V takovém případě je nutné rozhodnout ve prospěch žalobce, což žalovaný pominul.
9. V nyní posuzovaném případě existují dva důkazy o tom, kdy bylo odvolání podáno, přičemž se jedná o otisk argentinského poštovního razítka ze dne 28. 7. 2016 a české poštovní razítko ze dne 2. 2. 2016. Pravdivost a pravost argentinského poštovního razítka nebyla žalovaným účinně zpochybněna, a je proto nutné presumovat jeho správnost a rozhodnout o zachování lhůty. K tomu žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 9 As 99/2016 – 40, a rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2016, č. j. 17 A 28/2016 – 62. Ze sdělení ČP nelze dovodit jasné vysvětlení toho, jak k dané údajně nestandardní situaci došlo, a kde a kdy vlastně byla předmětná zásilka podána. Skutečnost, že k takovým nestandardnostem u ČP došlo již dříve, pak nasvědčuje spíše systémové chybě ČP než účelovosti jednání žalobce. Není přitom záležitostí žalobce zjišťovat, jak průběh doručování probíhal, toto bylo výhradně na žalovaném. ČP nadto neřekla, že je to nemožné, ale pouze nestandardní.
10. Žalovaný pak sice podání odvolání z Argentiny opakovaně považuje za účelové, nicméně ani přesvědčení oprávněné úřední osoby o tom, že je jednání žalobce obstrukční, ji nezavazuje povinnosti postupovat v souladu s právním řádem. Žalovaný pochybil, neboť bez přesvědčivých úvah uzavřel, že žalobce podal odvolání opožděně, a to aniž se zabýval např. tím, jak je možné, že ČP údajně jako první doručovatel doručovala zásilku označenou argentinskou poštovní známkou, což je prakticky nemožné.
11. Žalobce dále poukázal na další procesní pochybení žalovaného, neboť ačkoliv žalovaný zjevně rozhodoval na základě několika sdělení ČP a skutečností známých mu z úřední činnosti, nebylo provedeno ústní jednání ani dokazování, a žalobci tak nebylo umožněno se účastnit provádění jednotlivých důkazů. Je otázkou, zda vůbec bylo nějaké dokazování provedeno, protože o něm nebyl pořízen žádný protokol. Takový postup je v rozporu s ustanovením § 51 odst. 2 a § 18 odst. 1 správního řádu. Žalovaný patrně rozhodoval na základě podkladů, které nebyly obsahem spisu, a žalobci tak nebylo umožněno se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim (zejména vyjádření ČP ze dne 13. 6. 2017 a skutečnosti zřejmě známé žalovanému z úřední činnosti).
12. V závěru žaloby vyjádřil žalobce a jeho právní zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

13. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 11. 2017 s podanou žalobou nesouhlasil a nárok uplatněný v žalobě v celém rozsahu neuznal.
15. Předně uvedl, že z napadeného rozhodnutí je zcela srozumitelné o čem, jak a co bylo rozhodnuto. V případě postupu dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu není podmínkou, aby odvolací orgán ve výroku rozhodnutí uváděl důvod výroku, k tomuto slouží odůvodnění rozhodnutí.
16. V napadeném rozhodnutí žalovaný nerozhodoval ve věci, nýbrž pouze o odvolání. Korespondence s ČP byla využita pouze k vyhodnocení včasnosti odvolání. Žalovaný tedy neměl žádný důvod ani povinnost seznamovat žalobce s korespondencí ČP, natožpak konat ústní jednání, neboť nerozhodoval ve věci.
17. K samotnému odvolání se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil určitě. Chyba v psaní týkající se uvedení chybného data podání zásilky v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemá dle žalovaného vliv na správnost jeho rozhodnutí, neboť v další části rozhodnutí je správné datum podání zásilky u ČP řádně uvedeno.
18. K závěru o opožděnosti odvolání žalobce dospěl žalovaný na základě vyjádření ČP. Jak v konkrétním, tak i obdobných případech, se na zásilce objevily dvě razítka pošt (jedno razítko pošty zahraniční s jedním datem a druhé razítko ČP s datem odlišným), přičemž data u cizích razítek pošt byla vždy vyznačena tak, že předmětná odvolání byla včasná, kdežto razítko ČP vždy odpovídalo době doručení zásilek správnímu orgánu. ČP sdělila, že není standardní, aby zásilka předaná k poštovní přepravě v zahraničí byla opětovně vložena do orážecího stroje v ČR k opakovanému oražení. Během poštovní přepravy zásilky k adresátovi se nemůže stát, aby byla zásilka opětovně oražena jakýmkoli otiskem dalšího denního razítka. Proto žalovaný v souladu s rozhodovací praxí rozhodl o opožděnosti podaného odvolání a jako určující datum a razítko podání zásilky vzal datum a razítko ČP, kdy podací razítko s datem na doručované zásilce odpovídá datu doručení zásilky správnímu orgánu.
19. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

20. V replice ze dne 26. 4. 2018 žalobce k výkladu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu namítl, že rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nepochybně je rozhodnutím ve věci, neboť se zjevně nejedná o rozhodnutí, jímž se toliko upravuje vedení řízení před správním orgánem, tedy o rozhodnutí procesní, protože v takovém případě by byla žaloba proti tomuto rozhodnutí nepřipustná. Žalobce měl tedy právo mít možnost seznámit se s poklady napadeného rozhodnutí a k těmto se vyjádřit.
21. V ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu poté není uvedena výjimka, že by účastníkovi řízení nebylo nutné umožnit účast při dokazování v případě, že je prováděno dokazování toliko stran včasnosti podaného odvolání. Povinnost provádět ústní jednání či alespoň dokazování mimo ústní jednání platí i v těchto případech. Žalobce by se tak

při dokazování mohl vyjádřit k jednotlivým zjištěním žalovaného ohledně včasnosti odvolání, případně je korigovat a vyvracet.

22. Žalobce rovněž setrval na názoru, že jej měl žalovaný předem vyrozumět o tom, že jeho odvolání považuje za opožděné, což žalobce nemohl nijak předpokládat a nemohl se tak k názoru žalovaného vyjádřit.
23. V replice ze dne 29. 8. 2019 žalobce odkázal na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 Afs 87/2009 – 131, ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 382/2018 – 39, jakož i na další obdobné rozsudky Nejvyššího správního soudu, když měl za to, že by tyto závěry mohly být analogicky použitelné i pro řízení o přestupku. Žalobci není znám žádný legitimní důvod, proč by žalobce měl mít právo na to, aby byl předběžně vyrozuměn o tom, že soud nahlíží na jeho návrh jako na opožděný, zatímco účastníkovi správního řízení by takové právo nepříslušelo. Zákaz překvapivých rozhodnutí platí v každém řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
25. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
26. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
27. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro opožděnost. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání jako opožděné, soud přezkoumá pouze z procesního hlediska, to znamená, zda bylo odvolání důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání prvostupňového rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 2 As 53/2007). Z výše uvedeného vyplývá, že rámec soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání pro opožděnost, tvoří pouze uvedená skutečnost. Optikou tohoto názoru nahlížel soud i na souzenou věc.
28. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti.

29. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou proti jeho podpisu dne 20. 7. 2016. Dne 12. 7. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení o ukončení zastupování žalobce zmocněncem J. T.
30. Dne 5. 12. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání datované k 28. 7. 2016, podepsané žalobcem, ve kterém bylo mj. uvedeno: „*Prosím, nedoručujte mi písemnosti až do 15. 8., nacházím se na dovolené. Odvolání doplním, jakmile mi to vypracuje pan T.*“ Odvolání bylo doručeno v obálce s poštovní známkou (v hodnotě 10 \$) a razítkem Republiky Argentina „*DE LA REPUBLICA ARGENTINA S.A.*“ s datem 28. 7. 2016. Obálka byla orážena rovněž otiskem razítka ČP – 655 02 Brno 02 s datem 2. 12. 2016.
31. Dne 23. 6. 2017 se správní orgán I. stupně obrátil se žádostí o sdělení informací na ČP, přičemž požadoval, aby mu ČP sdělila, jak dlouho je obyčejná listovní zásilka standardně z Argentiny do ČR doručována, proč je zásilka orážena otiskem razítka ČP a zda je tento postup standardní, jakož i další informace, relevantní pro správní řízení o přestupku. Dne 12. 7. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena odpověď na jeho žádost, přičemž ČP k dotazu uvedla: „*Přeprava obyčejné listovní zásilky z Argentiny do ČR je 2 – 3 dny. To je doba, kdy je zásilka přepravována mezi vyměňovacími úřady těchto zemí tj. Buenos Aires a Praha 120. Je předpoklad, že doba od podání zásilky k doručení adresátovi je cca 7 pracovních dnů. Bohužel proč je zásilka orážena otiskem razítka pošty Brno 02 nevím, ale rozhodně se nejedná o standardní postup.*“
32. Ve spise jsou dále založeny dvě žádosti správního orgánu I. stupně, ve kterých jsou po ČP požadovány informace týkající se nestandardního doručování zásilek ze Salzburgu, když měla v daných věcech rovněž doručená zásilka jak poštovní razítko rakouské, tak české. ČP na tyto žádosti dodala odpovědi, přičemž v nich mj. uvedla v případě zásilky údajně odeslané dne 26. 10. 2016 ze Salzburgu a doručené správnímu orgánu až 5. 12. 2016: „*Zásilka je orážena otiskem denního razítka orážecího stroje Sběrného přepravního uzlu Brno 02 (SPU Brno 02) ze dne 2. 12. 2016. Tímto strojem se oráží zásilky vybrané z poštovních schránek obvodu Brno-město a vybraných pošt atrakčního obvodu SOU Brno 02. Z toho vyplývá, že předmětná zásilka byla vhozena do poštovní schránky na území Jihomoravského kraje dne 2. 12. 2016 (popř. dne 1. 12. 2016 po výběru té které konkrétní poštovní schránky). (...) Listovní zásilka podaná v Salzburgu, opatřená tam otiskem denního razítka a předaná tam do poštovní přepravy dne 26. 10. 2016 se nemohla standardní přepravní cestou dostat do orážecího stroje v ČR k opakovanému orážení. Během poštovní přepravy zásilky k adresátovi by se totiž nemohlo stát, aby byla zásilka opětovně orážena jakýmkoli otiskem dalšího denního razítka. (...) Stejný problém se dvěma odlišnými otisky razítek na obálkách jsme řešili od loňského roku již s různými úřady. V několika případech se jednalo také o stejný otisk razítka s legendou Salzburg 5000, pravděpodobně je odesílatelem tatáž osoba.*“, a v případě zásilky údajně odeslané dne 17. 4. 2017 ze Salzburgu a orážené rovněž razítkem ČP ze dne 17. 4. 2017: „*Zásilka je orážena otiskem válečkového denního razítka z pracoviště třídírny listovních zásilek Sběrného přepravního uzlu Brno 02 (SPU Brno 02), kterým se orážejí pouze listovní zásilky z poštovních schránek*

atracčního obvodu SPU Brno 02. Z toho vyplývá, že předmětná zásilka byla vhozena do poštovní schránky na území Jihomoravského kraje, případně části kraje Vysočina nebo na Uherskohradištsku, a to dne 25. 5. 2017 (popř. dne 24. 5. 2017 po výběru té které konkrétní poštovní schránky). (...) Upozorňujeme, že stejný problém se dvěma odlišnými otisky razítek na obálcích jsme řešili od loňského roku již s různými úřady. V několika případech se jednalo také o stejný otisk razítka s legendou Salzburg 5000, pravděpodobně je odesílatelem tatáž osoba.“

33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul dosavadní průběh událostí, přičemž stručně konstatoval obsah vyjádření ČP v nyní posuzovaném případě, jakož i v obdobných případech řešených správním orgánem I. stupně v minulosti. Následně dospěl k závěru, že zásilka byla předána k přepravě až dne 2. 2. 2016 a odvolání je proto opožděné. Skutečnost, že se na obálce zásilky nachází i argentinské razítko s datací 28. 7. 2016 lze dle žalovaného vyložit jako obstrukční snahu žalobce, kdy ze sdělení ČP vyplývá, že se nejedná o nahodilou situaci, ale o opakující se postup zřejmě jedné osoby v různých přestupkových řízeních u různých správních orgánů. O tom lze usuzovat i vzhledem k jiným přestupkovým řízením, kdy obdobnou strategii již uplatnil v řízení i jiný odvolatel. Nejvyšší správní soud takové jednání označil za zneužití práva. Dále uvedl, že s ohledem na větu první ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu mu nezbylo než odvolání žalobce zamítnout, protože je opožděné.
34. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
35. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky

pro to, že nebylo vydáno
v důsledku libovůle.“

36. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011 - 170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
37. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné

pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005,

č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také

poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou

ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

38. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
39. Jestliže žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem bylo o podaném odvolání rozhodnuto, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, nemohl soud této námitce přisvědčit.
40. Dle ustanovení § 92 odst. 1 věty první správního řádu platí, že *opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne*.
41. Dle ustanovení § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí *uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1*.

42. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí mj. uvedl: „Dle ust. § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu v platném znění se odvolání proti rozhodnutí (...) zamítá.“ Krajský soud v tomto ohledu zcela souhlasí se žalovaným, že z výroku napadeného rozhodnutí je bez dalšího seznatelné, jak bylo o podaném odvolání rozhodnuto, tj. že bylo dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto. Takový výrok přitom zcela odpovídá náležitostem stanoveným v ustanovení § 68 odst. 2 věty první správního řádu, neboť je z něj zřejmé, jaké bylo řešení otázky, jež byla předmětem řízení (tj. odvolání bylo zamítnuto), přičemž bylo rovněž odkázáno na ustanovení, dle kterého žalovaný rozhodl (tj. ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu). Byť lze na základě ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu podané odvolání ze strany žalovaného zamítnout ze dvou odlišných důvodů, a to pro opožděnost nebo pro nepřípustnost, není uvedení tohoto konkrétního důvodu rozhodnutí odvolacího správního orgánu nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí. Zcela tedy postačuje, pokud je důvod rozhodnutí odvolacího správního orgánu blíže osvětlen až v odůvodnění rozhodnutí. To je případ i nyní posuzovaného napadeného rozhodnutí, v jehož odůvodnění je konstatováno: „S ohledem na větu první § 92 odst. 1 správního řádu odvolacímu orgánu nezbyvá, než odvolání účastníka řízení zamítnout, protože je opožděné.“ O tom, že je napadené rozhodnutí včetně jeho výroku srozumitelné, přitom svědčí i fakt, že s ním žalobce polemizuje a rozporuje správnost jeho závěrů, což by v případě nesrozumitelnosti rozhodnutí fakticky ani nebylo možné.
43. Pokud se týká tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu absence úvah žalovaného, na základě kterých dospěl k závěru, kdy došlo k podání odvolání, resp. kdy bylo odvolání skutečně podáno, nepřisvědčil zdejší soud ani této námitce. Soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí ověřil, že se žalovaný otázkou včasnosti odvolání a okamžiku jeho podání obsáhle zabýval, a to na straně druhé napadeného rozhodnutí.
44. Se žalobcem lze souhlasit toliko v tom, že žalovaný skutečně ve druhém odstavci na straně druhé napadeného rozhodnutí k otázce podání odvolání uvedl, že: „Odvolání, které bylo podáno prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb nejdříve dne 5.12.2016, je tedy opožděné.“, což je ve zřejmém rozporu se zbytkem odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle kterého žalovaný uzavřel, že bylo odvolání žalobcem podáno dne 2. 12. 2016. Na toto zjevné pochybení žalovaného je však nutné pohlížet právě perspektivou celého obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud neopomněl, že žalovaný na straně druhé v odstavci třetím rovněž uvedl: „Na obálce uvedené zásilky je však i razítko České pošty, s. p., kde je uvedeno „655 02 BRNO 02“ a datum 2.12.2016, přičemž zásilka byla doručena správnímu orgánu I. stupně dne 5.12.2016.“ V odstavci pátém na straně druhé napadeného rozhodnutí poté uzavřel: „Odvolací orgán stejně jako správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že zásilka byla předána k přepravě až dne 2.12.2016 a odvolání je proto opožděné.“ S ohledem na tyto další části odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle názoru krajského soudu nepochybné, že za nesprávné označení data podání odvolání prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb ve druhém odstavci druhé strany napadeného rozhodnutí může toliko chyba v psaní, když žalovaný chybně zaměnil datum podání (2. 12. 2016) s datem dodání odvolání (5. 12. 2016) správnímu orgánu I. stupně. Zdejší soud nezasťirá, že se jedná o pochybení žalovaného, avšak nejedná se o takové pochybení, jež by mělo vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Z kontextu celého napadeného rozhodnutí je totiž evidentní, že se jedná o pouhou písařskou chybu, která však nezpůsobila nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí jako celku.

45. Soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
46. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
47. S ohledem na výše uvedené shrnutí obsahu relevantní části správního spisu považuje soud v tomto řízení za nesporné, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno proti jeho podpisu dne 20. 7. 2016. Poslední den lhůty pro podání odvolání tedy nastal dne 4. 8. 2016. Na obálce, ve které bylo odvolání správnímu orgánu I. stupně doručeno, se nacházela poštovní známka (v hodnotě 10 \$) s razítkem Republiky Argentina a datem 28. 7. 2016. Obálka byla současně ořazena otiskem razítka ČP – 655 02 Brno 02 s datem 2. 12. 2016. Odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 5. 12. 2016, tj. déle než 4 měsíce po datu vyznačeném na poštovní známce. Odvolání žalobce by proto bylo včasné pouze tehdy, pokud by bylo možné považovat datum otisku poštovního razítka Republiky Argentina za skutečné datum podání odvolání. Žalovaný dospěl na základě vyjádření ČP a poznatků získaných z úřední činnosti k závěru, že existence argentinského razítka lze označit jako obstrukční taktiku, přičemž se nejedná o nahodilou situaci, ale o opakující se postup jedné osoby v různých přestupkových řízeních.
48. V případě žalobce tedy vyvstává k posouzení otázka, zda žalovaný postupoval zákonně, zamítl-li odvolání žalobce pro opožděnost. Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil, kterého dne podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Této námitce však nelze přisvědčit.
49. Podle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu je podání *možno učinit v písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že je podání do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.*
50. Podle ustanovení 83 odst. 1 správního řádu *odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo*

rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty.

51. Podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, *případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin.*
52. Pro počítání lhůt pro provedení úkonu správní řád v ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) stanoví, že lhůta je zachována, *je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.*
53. Podle ustanovení § 40 odst. 2 správního řádu se v pochybnostech *lhůta považuje za zachovanou, dokud se neprokáže opak.*
54. Ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu tedy stanoví, ke kterému okamžiku je podání vůči správnímu orgánu účinné. V případě podání odevzdaného k poštovní přepravě musí být pro zachování lhůty současně splněny dvě podmínky – podání musí být _____ dáno _____ na _____ poštu ve lhůtě a adresováno příslušnému správnímu orgánu. Jestliže jsou splněny obě tyto podmínky, nezáleží na tom, kdy podání došlo tomuto správnímu orgánu, a dokonce, zda mu vůbec došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 87/2011 - 66). Podání je tak možno považovat za včas učiněné jen tehdy, bylo-li žalobcem, kterého v tomto směru tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní, jednoznačným způsobem prokázáno, že podání bylo dáno na poštu ve lhůtě a bylo adresováno příslušnému správnímu orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu _____ ze _____ dne _____ 16. _____ 7. _____ 2009, sp. zn. 9 As 31/2009).
55. Krajskému soudu je známo, že se v tomto směru již Nejvyšší správní soud zabýval důkazním standardem v situacích, kdy vzniklo určité podezření na manipulaci s poštovním razítkem, např. vznikla-li neobvykle dlouhá prodleva mezi datem podání zásilky a jeho zpracováním (srov. rozsudky ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 164/2015 - 39, ze _____ dne _____ 13. _____ 7. _____ 2016, č. j. 1 As 103/2016 - 40, či ze dne 26. 1. 2017, č. j. 9 As 99/2016 - 40). Z této judikatury vyplývá, že závěr o opožděnosti určitého podání lze učinit pouze tehdy, je-li to jednoznačně prokázáno. Jelikož poštovní razítko je razítkem svou povahou úředním, je nutné _____ vycházet ze správnosti data uvedeného na tomto razítku, avšak pouze do té doby, neprokáže-li se opak. K tomu nepostačí, že ve věci nastaly určité zvláštnosti či neobvyklosti. Byť se citované rozsudky věcně netýkaly podání odvolání, nýbrž žalob a kasačních stížností, nevidí soud žádný důvod, proč by tyto obecné závěry nebylo možné použít rovněž na nyní projednávaný případ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 2. 8. 2018,
č. j. 9 As 193/2018 - 33).

56. V případě žalobce je proto nutné posoudit, zda datum uvedené na otisku poštovního razítka Republiky Argentina (28. 7. 2016) je skutečným datem podání odvolání v zahraničí, respektive zda zjištění učiněná v průběhu správního řízení představují spolehlivý podklad pro závěr žalovaného, že tento otisk razítka neprokazuje okamžik podání odvolání k poštovní přepravě v zahraničí, a nelze k němu přihlížet, neboť jeho správnost byla zpochybněna mj. otiskem razítka ČP na stejné obálce, avšak s datem 2. 12. 2016. Datum uvedené na otisku poštovního razítka ČP následovalo až po uplynutí odvolací lhůty. Odvolání žalobce by proto bylo včasné jen tehdy, pokud by bylo možné považovat datum otisku poštovního razítka z Argentiny za skutečné datum podání odvolání na pobočce argentinské pošty.
57. Žalobce tvrdil, že odvolání podal dne 28. 7. 2016 obyčejnou zásilkou v Argentině. Tuto skutečnost měla prokazovat obálka nesoucí poštovní známku a otisk poštovního razítka Republiky Argentina s vyznačeným datem podání 28. 7. 2016, jejíž pravost podle žalobce nebyla ze strany žalovaného ničím zpochybněna. Krajský soud však s touto argumentací žalobce nesouhlasí a musí zcela přisvědčit závěru žalovaného, že odeslání předmětného podání již dne 28. 7. 2016, resp. v zákonné lhůtě pro podání odvolání, prokázáno nebylo.
58. Jestliže žalobce namítl, že v případě pochybností, zda byla písemnost podána dne 28. 7. 2016, je nutno ve smyslu ustanovení § 40 odst. 2 správního řádu postupovat tak, jakoby podána byla (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 33/2005 - 80), nemohl zdejší soud přisvědčit ani tomuto názoru, neboť vychází z kusé a nepřesné interpretace uvedeného rozsudku. Nejvyšší správní soud totiž opakovaně vyslovil, že žalobu lze odmítnout (resp. zamítnout podané odvolání pro opožděnost), jsou-li dány skutkové důvody k takovému rozhodnutí, tj. jestliže je jisté, že nastaly skutečnosti rozhodné pro právní závěr o opožděnosti žaloby (v tomto případě podání). Rovněž ale konstatoval, že skutková tvrzení žalobce, která by měla vyvrátit jako nesprávný závěr soudu (resp. správního orgánu) o opožděnosti podání, by měla být možná a pravděpodobně pravdivá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82). V nyní projednávané věci však žalobce taková tvrzení nepředložil.
59. Je pravda, že pokud by pochybnosti ohledně data odeslání odvolání vyplývaly pouze z velké prodlevy mezi odesláním a dojitím zásilky, pak by bylo třeba důkladněji zkoumat, zda odvolání není včasné. V tomto případě však zdaleka nešlo o jedinou nesrovnalost týkající se podaného odvolání. I proto nelze přehlížet, že doručování odvolání údajně trvalo více než 4 měsíce, když měla být zásilka odeslána dne 28. 7. 2016, avšak správnímu orgánu I. stupně byla doručena až dne 5. 12. 2016, přestože z vyjádření ČP vyplynulo, že doba doručování z Argentiny do ČR se pohybuje v řádu dnů.
60. Soud rovněž nijak nezastírá, že zákon explicitně nestanovuje žádná omezení ve vztahu k místu odeslání zásilky, v tomto případě ve smyslu odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Nelze tedy paušálně považovat za problematické, pokud žalobce či jiná osoba v jeho zmocnění podá odvolání prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v zahraničí.

Na druhou stranu je třeba reflektovat skutečnost, že mohou nastat situace, kdy žalobce jedná účelově, a to zejm. tehdy, pokud nesleduje zasláním písemnosti z daleké ciziny realizaci svých procesních práv, ale jejich zneužití za účelem způsobení průtahů v řízení a v důsledku uplynutí zákonem stanovené prekluzivní lhůty k projednání přestupku. Akceptace takového postupu ze strany orgánů veřejné moci by pak nepochybně znamenala popření smyslu přestupkového řízení, resp. znemožnění ochrany zájmu státu a společnosti na řádném výkonu spravedlnosti.

61. Krajský soud je v obecném slova smyslu taktéž srozuměn s tím, že podání odvolání prostřednictvím obyčejné listovní zásilky je nepochybně běžnou situací, která není zákonem nikterak zakázána. Je však třeba zdůraznit, že odvolání je plně v dispozici odvolatele a je pouze na něm, aby střežil svá práva a volil ten nejjistější a nejbezpečnější způsob doručení takto důležitého procesního úkonu, o kterém nevystanou jakékoliv pochybnosti ve vztahu ke způsobu jeho doručení. Žalobci je dozajista známo, že existuje možnost podání poštovní zásilky v režimu doporučené zásilky, který je spojen s držením dokladu uvádějícím podací číslo, konkrétního adresáta, jakož i možnost zpětně dohledat doručovací trasu zásilky a její osud. Pokud žalobce zvolil doručování pro něj významné písemnosti (odvolání) formou obyčejné listovní zásilky, nadto ze zahraničí, dostal sám sebe do důkazní nouze ve věci prokazování data podání, které je v daném případě klíčové. Krajský soud považoval za zarážející, že žalobce nezaslal odvolání doporučeně, když u obyčejné poštovní zásilky nelze s určitostí zjistit, zda byla odeslána z Argentiny a kdy byla dodána do České republiky. Tedy pouhá skutečnost, že se ve správním spise nachází obálka s razítkem Republiky Argentina a otiskem denního razítka zahraniční pošty s vyznačeným datem 28. 7. 2016, jehož pravost nebyla zpochybněna, totiž neprokazuje, že byla zásilka skutečně podána v zákonem stanovené lhůtě, když byly ze strany žalovaného nashromážděny důkazy vyvracející relevantnost data vyznačeného na otisku razítka poskytovatele poštovních služeb v Argentině na obálce podaného odvolání.
62. Zdejší soud má za to, že žalovaný správně zohlednil i další okolnosti, které zpochybňují pravdivost tvrzení žalobce o podání zásilky již dne 28. 7. 2016 v Argentině, a to především vyjádření ČP, dle které není standartním postupem, pokud je zásilka odesílaná ze zahraničí následně znovu ořazena razítkem ČP. Správní orgány rovněž z jejich úřední činnosti disponovaly dalšími vyjádřeními ČP týkajícími se nestandardního opakovaného ořazení zásilek odesílaných ze zahraničí týměž poštovním razítkem ČP, tj. razítkem pobočky ČP 655 02 Brno 02, ze kterých vyplynulo, že listovní zásilky byly ořazeny otiskem denního razítka ořazecího stroje Sběrného přepravního uzlu Brno 02 (SPU Brno 02), kterým se ořáží zásilky vybrané z poštovních schránek obvodu Brno-město a vybraných pošt atrakčního obvodu SPU Brno 02, tj. schránky na území Jihomoravského kraje, části kraje Vysočina nebo na Uherskohradištsku. V těchto vyjádřeních ČP rovněž uvedla, že listovní zásilka podaná v zahraničí, opatřena tam otiskem denního razítka a předaná tam do poštovní přepravy, se nemohla standartní cestou dostat do ořazecího stroje ČP k opakovanému ořazení. ČP dále upozornila, že problém se dvěma odlišnými razítky na obálkách již řešila opakovaně s různými úřady.

63. V souvislosti s údajným odesláním odvolání proti rozhodnutí z Argentiny je přitom zdejšímu soudu nad rámec všeho výše uvedeného znám rovněž závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 As 77/2018 – 41, ve kterém byla řešena velmi obdobná otázka, přičemž Nejvyšší správní soud stran pochybností ohledně odeslání podání z Argentiny uvedl: „*Pochybnosti budí rovněž skutečnost, že podle České pošty byla písemnost zasílaná z Argentiny opatřena poštovní známkou zcela nedostatečné hodnoty (10 \$ místo 55 \$).*“ Též v případě žalobce byla obálka, v níž se nacházelo odvolání, opatřena poštovní známkou v hodnotě pouhých 10 \$, ačkoliv z daného rozhodnutí je zřejmé, že pro jeho řádné doručení do zahraničí by měla být ofrankována poštovní známkou v hodnotě 55 \$. I na základě této skutečnosti proto vznikají oprávněné pochybnosti o pravdivosti žalobcova tvrzení o včasnosti odvolání jeho odesláním z území Argentiny.
64. Zdejší soud s ohledem na vše výše uvedené shrnuje, že skutečnosti, že v případě posuzovaného odvolání šla zásilka z Argentiny nepoměrně dlouhou dobu (více než 4 měsíce) od data poštovního razítka argentinského poskytovatele poštovních služeb do data skutečného doručení zásilky správnímu orgánu I. stupně (ačkoliv dle vyjádření ČP se doba doručení zásilek zasílaných z Argentiny pohybuje v rámci několika dnů), zásilka byla ze zahraničí odeslána toliko obyčejně bez podacího lístku, na obálku byla vylepena poštovní známka v mnohem nižší hodnotě, než by bylo dostatečné pro odeslání zásilky do zahraničí, rovněž byla obálka následně zcela nestandardně znovu ořazena na území ČR poštovním razítkem ČP, jakož i zjištění správních orgánů, že k podobným situacím dochází opakovaně, zcela zpochybňují pravdivost tvrzení žalobce, že by mohlo být podání takto učiněno v tvrzené datum, tj. 28. 7. 2016. Bylo-li tvrzené datum odeslání zásilky z Argentiny těmito skutečnostmi relevantně a účinně zpochybněno, nelze vycházet ze správnosti data uvedeného na poštovním razítku argentinského poskytovatele poštovních služeb vyznačeného na obálce, v níž bylo odvolání odesláno. S ohledem na zjištěné skutečnosti je naopak zřejmé, že k odeslání odvolání mohlo dojít nejspíše až ke dni 2. 12. 2016, k čemuž rovněž správně dospěl i žalovaný. Jak však soud zmínil již výše, lhůta k podání odvolání žalobci uplynula již dne 4. 8. 2016. Pokud tedy bylo odvolání ze strany žalobce učiněno prostřednictvím jeho předání ČP po tomto datu, jednalo se o odvolání opožděné, jak správně vyhodnotil žalovaný.
65. Na tuto věc lze uplatnit závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 77, resp. závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, ve kterých bylo uvedeno: „*Tvrdil-li žalobce prostřednictvím svého zmocněnce určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.*“ V kontextu všech výše uvedených okolností se žalobcova tvrzení jeví jako velmi nevěrohodná. Žalobce se patrně svým obstrukčním jednáním pouze snažil vyhnout následkům uplynutí lhůty k podání odvolání. Takovému jednání však nelze přiznat právní ochranu a jen proto, že nebyl se stoprocentní jistotou prokázán opak, bez dalšího konstatovat, že odvolání bylo včasné. Ať už bylo odvolání podání v ČR či v Argentině, jde o zneužití práva, které nepožívá právní ochrany, a to ani tehdy, pokud by formálně

byly splněny všechny zákonné podmínky k podání odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015 – 30, ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 As 77/2018 – 41)

66. Žalovaný proto správně uzavřel, že žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí opožděně, protože si opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti tohoto závěru, kterými jsou především sdělení ČP. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo žádný věrohodně zpochybnit, přičemž tyto zcela vyvrátily skutkovou verzi děje předestřenou žalobcem. V řízení tak neexistovaly žádné pochybnosti, které by značily nutnost uznat podané odvolání za včasné ve smyslu ustanovení § 40 odst. 2 správního řádu. Žalobcovy výtky stran pochybení ČP a nedostatečnosti závěrů žalovaného přitom zůstaly v pouhé obecné rovině. Žalovaný proto dle názoru zdejšího soudu správně vyhodnotil a řádně odůvodnil, proč odvolání žalobce zamítl jako opožděné. Soud po prostudování daného správního spisu dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný. Námitku žalobce proto vyhodnotil jako nedůvodnou.
67. Žalobce v této souvislosti taktéž namítal, že mu nebylo umožněno se účastnit provádění jednotlivých důkazů, které žalovaný použil jako podklad k vydání napadeného rozhodnutí, jakož i seznámit se s nimi a vyjádřit se k nim.
68. K tomu je vhodné nejdříve připomenout, že podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje,* *a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.* Ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu pak stanoví, že *správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.* Dle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu o ústním jednání (§ 49) *a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.* Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nebrotí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*
69. Smyslem výše citovaného ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS; srov. též VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 403). Odkázat lze v této souvislosti též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 43, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS, v němž soud konstatoval, že „(...) účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem

správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován.“ Specifikum řízení o přestupku spočívá v tom, že je vždy třeba nařadit jednání (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Realizace práv upravených ustanovením § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu se tak pravidelně odehrává buď ještě před konáním ústního jednání, nebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání v dostatečném rozsahu projednán, vydá správní orgán rozhodnutí ve věci. Ústní jednání přitom může proběhnout v nepřítomnosti obviněného z přestupku (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích).

70. Krajský soud musí s ohledem na vše výše uvedené souhlasit se žalobcem, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 neumožnil žalobci, aby se seznámil s poklady pro vydání napadeného rozhodnutí, jež si žalovaný obstaral až v průběhu řízení o odvolání,

tj. sdělení ČP a skutečnosti známé žalovanému z jeho úřední činnosti. Současně však považoval za nezbytné odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne

4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008 - 69, kde bylo uvedeno: „Na druhou stranu však nelze konstatovat,

že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.“ Postup žalovaného byl nepochybně nesprávný a jedná se o procesní pochybení správního orgánu, kterého by se měl do budoucna zcela vyvarovat, nicméně dle názoru soudu toto procesní pochybení žalovaného nemělo s ohledem

na následné jednání žalobce vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce měl totiž v podané žalobě možnost konkrétně zmínit, co by umožnění mu seznámit se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí na věci změnilo, resp. jak by oproti důkazům shromážděným žalovaným obhájil a doložil včasnost podání svého odvolání. Žalobce však této možnosti nevyužil, když svými obecnými žalobními námitkami nijak nevyvrátil závěry, ke kterým dospěl žalovaný, přičemž ani neoznačil důkazy, kterými by svá tvrzení podložil. Setrval toliko na obecném rozporování správnosti závěrů žalovaného, které ovšem zůstalo ve zcela nekonkrétní rovině. Žalobce tudíž nepřinesl žádné nové argumenty či důkazy, které by potvrzovaly pravdivost jeho tvrzení, že odvolání bylo podáno jako včasné. Za takové situace měl zdejší soud za to, že ani v případě, kdy by žalovaný dostal všech svých povinností vyplývajících mu ze správního řádu, získané důkazy řádně provedl a poskytl žalobci možnost se s těmito důkazy seznámit a vyjádřit se k nim, nevedla by tato okolnost k jinému závěru, než ke kterému bylo dospěno napadeným rozhodnutím. Krajský soud totiž neshledal, že by byl žalobce procesním pochybením žalovaného jakkoliv zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Ani tuto žalobní námitku proto nevyhodnotil jako důvodnou.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

71. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
72. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
73. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

VI. Závěr a náklady řízení

74. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
75. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
76. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
77. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. září 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.